

Grotesk ~ En Gotisk Episk

av GE Graven

Kapitel XII

~| en tidsålder som sedan länge är borta från alla utom en handfull splittrade historiska dokument och de avtagande minnena av änglar, fanns det en tid då Eljo knappast var en exceptionell ras, och inte känslig för att bli skadad av solljus. När världen var Unga, deras antal var lika stort som gräset på Edens en gång vidsträckta gröna fält; och de strövade omkring på den öppna himlen, obehindrade av dagens ljus. Ändå, som tidens regel markerar varje årstid, som varje gryende himmel försvinner till en sänkande stjärnridå, så också bleknade Eljos en gång strålande dagar till mörker.

Tyvärr, även när katastrofala händelser i historien alltid inträffar, var Eljo dömda till förintelse, om än bara på grund av moderlig anknytning, när de föll vid sidan av sin Moder – den övergivna och fördömda Ängeln Lucifael. Detta hände verkligen; och den skuggiga uppteckningen av sådana händelser låg utspridd över glesa apokryfiska böcker, forntida skriftrullar och lercylindrar som avslöjade en kortlivad period före Helvetets skapelse – en osammanhängande och oöverträffad tid för *Väktarna* och *Grigorierna – Nefilimerna* och *Gibborim – Eljo* och *Elioud*, och alla möjliga former av *jättar* och *grotesker*. Den korta och rådande redogörelsen för denna forntida era avslöjar ännu en bråkdel av det kollektiva minnet av de tidigaste dagarna då jättar en gång strövade omkring på jorden:

I begynnelsen skapade Gud det formlösa tomrummet och kallade det Kaos.

Från Kaos kallade Han fram Änglarna, som var Guds Söner och Döttrar. Han såg Dem, såsom De var i Hans Härlighet; och Han namngav Deras avbild, Eros. Med sina främsta och gynnade änglar av ljus, Apollo och Morgonstjärnan, Han skilde mörker från natt och dag, och gav dem namnen Erebus, Nyx och Hemera. Och i ängeln Apollos himmelska sken skapade han dagen; i ängeln Morningstjärns jordiska glöd, Han skapade natten. Sedan lät Gud ängeln Hermes kalla fram ängeln Gaias hjälm och formade jorden. Från ängeln sköte jorden, kallade Han på ängeln Uranos sköld och täckte jorden med livselixiret. Och när Han hade sått jorden, inom och utanför, med Uranos vatten, kallade Han fram svärdet ängeln Aether och kastade ett himlavalv mitt i vattnet, skiljer himlar från hav; anfäller änglarna Okeanos och Tethys som Vattnens väktare. Och det var så.

~*~

Och under himlen upphöjde Herren en tredjedel av världen till berg och dalar, som skiljer land från hav och täcker världen med mängder av kungadömen formade av Hans änglar Bestimedeus, Hominedeus, Artemis, Dionysos och Demeter ~ dessa många kungadömen av växter och fiskar och fåglar och djur och människa; Hans jordiska trädgård, vackert skapad. Och när Han skilde mörker och ljus, och land från hav och himmel, så delade Han sina änglar och kallade på en tredjedel av dem för att stiga ner till jorden och tjäna som dess vårdare.

~*~

Och Gud välsignade sina jordiska änglar, som var en tredjedel av Himmelska änglar, och Han kallade dessa gudomliga vårdare Grigori och Världens väktare. Och Gud befallde dem att gå ut

till människornas och djurens värld, och var fruktsamma och föröka er
sig själva mitt i Hans skapelse. Och Herren gjorde sin enda kunglig
kräva och säga till dem sålunda: Att de må ta del av alla hans
Skapelsen, men av frukt och frö från både människa och djur, är denna frukt
strängt förbjudet. Och Han gav Grigorierna och Väktarna herravälde
att härska över jorden och att lägga den under sig; och det blev så.

~*~

Som det skrevs, fanns det verkligen Jättar på jorden under en kort period – dessa Änglar som ansågs vara Väktarna, tillsammans med sina omedelbara Titan-barn och deras ytterligare Groteska släktlinjer. Öppet rörde de sig bland Människornas sällskap – och Människorna reste helgedomar och tempel till deras ära och dyrkade dem som de var gudomliga. Ändå, ur mörkrets djup som överlevde skapelsens första dagar, även eoner innan Pandoras egna upptäckte damoner, uppstod tre eteriska och icke-kroppsliga damoner, som tillsammans tjänade som en oskiljaktig trio av ödeläggelse – och de gudomliga betydelseerna av deras namn var: *Öde*, *Undergång* och *Död*. Som en lade sig dessa tre damoner över Eden som en omätlig och befläckad dimma. Liksom tre konvergerade plågor som utgjorde ett enda moln av förgängelse, svepte de över jorden och förmörkade både människans och änglarnas hjärtan och sinnen. I denna tredelade Damon-närvaro föll nästan alla Väktare i frestelse och åtrådde Guds skapelse. När Guds söner såg den osminkade skönheten i människans döttrar, gjorde även en särskild Guds dotter, som kallades Lucifael. Hon överväldigades och fördärvades av dessa ursprungliga damoner i den mörka dimman, och hennes förseglade ögon av fåfänga och lust öppnades för människans bara och nakna prakt. Således tog hon många män bland dem, låg med dem och födde hundra förgängliga barn varje dag.

De *jordiska änglarna* – som var *världens väktare* – flydde med sina fruar och män från Herrens ansikte, gömde sig under bergen och beseglade en pakt mellan dem – att de skulle hålla sina onda gärningar hemliga och göra anspråk på världen, både inom och utanför. Och ur denna förrådiska pakt – ur denna avsiktliga och hädiska rasblandning mellan ängel och människa – framträdde mäktiga och hemska varelser som inte var avsedda av Gud under de första dagarna av Hans skapelse. Dessa ogudaktiga *dödliga avsikter var nefilim och gibborim, titanerna och cykloperna ; hekatoncheirerna och gorgonerna ; drakar och wyverner , sirenerna och lamiaerna , dödliga succubi och incubi , elioud och eljo , chimärer och månghövdade , mång-*

ögonlika varelser på land, i havet och i luften – alla möjliga oheliga styggelser som slutligen skulle överleva historien som blott en myriad av fantastiska spöken i legender och traditioner. De var alla olika, förutom deras onaturliga existens – en kombinerad förolämpning mot den ursprungliga och heliga designen. Och alla dessa onaturliga styggelser var kollektivt kända som: *Damonerna*. Det fanns många jättar under de tidiga Damon-dagarna. Skam, dystyret och svekets tystnad lade sig slutligen över Eden och släckte därmed oskulden i Guds skapelse.

Av alla världens väktare, den oöverträffade skönheten hos en särskild *väktare* lyste starkast över alla änglar – både himmelska och jordiska – och himlarna och jorden kände betydelsen av hennes många storslagna namn, som *Heylel i ljuset*, *Lilith i trädgårdarna* och *Morgonstjärnan i himlen*, och ännu otaliga andra. Ändå var ödmjukhet inte hennes, eftersom hon var en stolt ängel som förbjöd människan att resa tempel eller altaren i sin avbild, så att de inte skulle förminska hennes självupplevda prakt med underlägsna bilder. Som den olyckligt avlade frukten av änglarna Erebus och Gaia var hon verkligen fröet till båda jorden och fullständigt mörker uppenbarade sig, så att till och med dagens ljus bleknade i Hennes närvaro. Människobarnen kunde bara våga viska namnet på denna vackra jordiska ängel.

'*Lucifael*', kallade Mannen Henne istället, och kallade på Hennes sällskap i hemlighet och drömmar, och Hon kom över män för att släcka elden i deras begär efter henne, och dessa män avlade hennes barn tusen, tusen gånger. Dessa bevingade barn var Eljo som strövade omkring himlen utan motstånd. Sammantaget steg Eljo upp mot himlen som stora moln av ljusa fåglar utbrott mot himlen; och i flykten kastade deras stora antal vandrande skuggor över ytan av jorden. Människan såg på Eljo, Lucifaels många barn och hennes släkt, och fann dem underbara. Ändå var detta de jordiska änglarnas sista dagar, då mörkrets tre plågor hade lagt sig över både ängelns och människans hjärtan. Ödet, Undergången och Döden krävde en audiens hos var och en av dem.

Många av de Jordiska Väktarna och deras dödliga hustrur och män gömde sig djupt under bergen, medan många av deras groteska och bestiska avkommor befallde den öppna himlen och haven, vilket fick Tronen att sända Ängeln Rafael för att bevittna Hans Bekymmer. Således steg Rafael ner från Himlen som Människans Ande och konfronterade de få okorrumpade Väktarna som inte hade dukat under för jordiska frestelser. Dessa var de lojala legionerna: *Mikael* av Orden, *Gabriel* av Divisionen, *Azrael* av Vägen, *Andens Saraqael*, *Uriel*, *Remiel*, *Tadhiel* och de främsta andarna av otaliga heliga rangordningar. Och Mikael uppenbarade för Rafael allt han hade bevittnat.

Mikael upplyste Rafael om den större delen av Väktarna, Guds söner och döttrar, som hade tagit sig människans söner och döttrar till hustrur. och män, som hade fött en mängd mäktiga barn för att ärva jorden. Michael berättade om pakten som de korruperade Vaktarna hade ingått på Haremberget innan de försvann in i Dudaels och Urhs dalar , och Han talade särskilt om deras antal, ty de var många. Mikael uppenbarade för Rafael namnen på deras antal, som kallade sig *Tiohästar*. De var de förrådiska legionerna av Semjanzas Änglar , *Ezequeel*, Svärdets *Samael* , Ljusets *Lucifael* , Portarnas *Cerberus* och *Hydra* , Ödets *Azazel* , Eldens *Prometheus* , Ordets *Hermes* , *Kisdeja*, *Machet*, *Atlas*, *Araziel* och de tusen, tusen *jordiska Damoner* som tjänade under dem.

Rafael fick veta att Väktarna, som hade övergett Guds röst och gjort anspråk på jorden, sedan dess hade dödat mängder av änglar som motsatt sig dem. Rafael fick också veta om deras många handlingar i den ondskefulla förförelsen och underkuvandet av människan. I synnerhet fick han veta hur Semjaza, Samael och Azazel kastade lott om människans döttrar och tog många hustrur från dem, medan Lucifael valde män bland människans söner. Rafael fick också veta att människan aldrig svor trohet till Tiohästarnas Hövdingar eller till deras blasfemiska pakt; ändå kunde människan inte trotsa dessa änglars vilja, som frestade Honom och skrämde Honom med hotet om att för alltid försegla Honom under bergen.

När Rafael bevittnade allt som hade hänt på jorden, och när han återvände till himlen med allt han hade lärt sig, befallde Herren att jorden skulle renas från allt ont som hade fördärvat dess ansikte. Omedelbart föll Tronens vrede över världen på många förvirrande sätt, och eftersom Herren hade sett att de många upproriska Väktarna hade förändrat Skapelsens ansikte, förändrade han också makten, positionen och auktoriteten hos sina ofördärvade och kvarvarande Änglar, så att de verkade helt separerade, trots att de var fast bundna till ett, i Anden.

Herren gav Sina ståndaktiga Änglar Delningens Svärd och Ordningens Sköld, det förra från Gabriel och det senare från Mikael. Han gav dem också Azraels Övergångsvingar och Saraqaels Hjälms, och gjorde därmed alla Sina plikttrogna Änglar till krigsberedda som nästa. Under en tid avsatt av Gud blev Hans ärade Guds Söner och Döttrar som oskiljbara och obrutna soldater. Och av alla dessa obrutna legioner av Änglar som kallats inför Tronen, kallade Herren dem *Kaos* och gav dem *Ordning* som var Hans Egen – gemensamt blev deras rangordning *Tronorden*.

Således, med Guds tron bakom sig, samlades de beväpnade änglarna

mot sina jordiska bröder och systrar.

Ack, med urkunder för evigt inristade i sten – händelser evigt infrusna i tidens äldsta tavlor och böcker – så började den fruktansvärda och gudomliga sagan, som ringer in början på *tusenårskriget* och den *stora änglalika schismen*. Jorden led storligen, dess perfekta trädgårdar krattade rena och krossade under raderna av slaveri och synd, av ödmjukhet och stolthet, och orubblig lojalitet mot både Gud och änglar. Under en tid som människan mätte i smygande århundraden av mörker bevitnade änglarna ett lysande och avgörande ögonblick. Alla Edens sångfåglar tystnade, trampade in i glömskan under de outhärdliga skriken från vågor av krigande änglar.

Under denna steniga skapelseperiod, då jordskorpan smulades sönder under fötterna och ingenting vågade växa eller bära frukt, förutom det bittra ogräset och frön från änglarnas förgörelse, övergav människan sitt hem och flydde till världens fyra hörn. Hon trotsade öknar, hav, berg och alla ogästvänliga klimat, och sökte jordens mest avlägsna och orördaste regioner för att rädda sig från dem som hade någon som helst likhet med en ängel. Hon gömde sig vid jordens yttersta rand i tusen år.

Herrens Ande kom ner över jorden som Hämndens Svärd, och Han rörde sig återigen genom ängeln Hermes. Han kallade till sig ett andra vittne som varken var Rafael eller någon annan ängel i himlen eller på jorden. Istället kallade Han till sig en ödmjuk och trogen skrivare att vandra i Sin Ande och nedteckna allt som uppenbarats för honom. Således, genom Hermes, kallade Han på en vanlig dödlig, Metuselas unge son ; och de äldste i Metuselas stammar kallade denne unge skrivare ' *Metus-el-as* son , som rörde sig inom andarna' – och Han gav honom namnet *Enok*.

Herrens Ande ledde Enok upp på berget Haremel, det förbannade berget där Tiohävdingarna hade svurit sin ed mot Gud och format sig till människors gudar; och Herrens röst befallde att Enok skulle skriva ner allt på cylindrar. som Han såg. Enok lydde Guds Ord och förde räkenskaper för eftervärlden. På toppen av Haremel, under de dagar då Han skrev ner, hade Enok åldrats avsevärt genom vad Han hade bevittnat inför Anden; ändå, rörd i Ande och Ord, skrev Han likväl ner det som Gud lät Honom se. Hans berättelser började med blod – med Väktarnas avgörande krig. Herrens Ande lämnade Enok på toppen av berget och steg ner till jorden som Hämndens Svärd. Tusen, tusen legioner av Änglar samlades bakom Svärdet, som sökte efter Tiomänernas Hövdingar. Och Svärdet fann dem och tog dem till ansvar, precis som Enok skrev ner allt.

Genast klingade jorden som en slagen gonggong, grundligt sårad av den största konfrontationen i skapelsehistorien. Bäcker och floder rann röda av blod; farsoter och pest spred sig som eldstormar; hela skogar exploderade i flisor; berg rasade sönder och dalar låg uppsvällda med ruttnande rester av tusen legioner. Vågor av änglar och sammanstötande titaner var en rullande lavin av förödelse. Alla möjliga typer av laddade skrik, virvlande damm, dånande vrål, brinnande aska och fruktansvärda rop fyllde luften, till och med för att döva och kväva himlen. Och när himlen höll andan och dess änglar vände en skamfull blick bort från en värld som hävde och stönade under dem, verkade till och med Guds tron hänga i vågskålen av ett högst oheligt uppror. På denna avgörande dag av omätlig förödelse fanns tillräckligt många änglar, män och ... djur omkom i antal som motsvarar hälften av alla stjärnor ovan.

Guds vrede förtärde de trotsiga väktarnas iver, och Herrens ord spred sig över alla hav. Gud befalld änglarna Gaia och Erebus att avsätta jordens djupaste delar och vattnet under den för de änglar som hade överträtt Honom, och Herren krävde att varje trotsig ängel skulle lida samma öde som de hade skrämt människan med – att för alltid vara förseglad under bergen. Därför hände det sig att Gud, i det första ljuset av den gudomliga räkenskapens dag, inledde fördörelsens gryning – Helvetet föddes.

Herrens klinga förbannade och fördömde de upproriska änglarna som inte dog för svärdet, och Han förbannade dem lika mycket. I stället för deras forna skönhet fyllde en bestisk fulhet deras drag, både inuti och utanpå, eftersom de var styggelser i Guds ögon.

Herren kastade dem in i jordens sköte och in i ett rike av dysterhet och ofattbara fasor, vilket Gaea och Erebus avsatte. Och Han kallade detta rike till vilket Han förvisade dem Tartaros land, Hades rike, Glömska, Död, Undergång och Helvete. Han placerade sedan ett Stort Sigill över detta rike och dess fallna Väktare som skulle bestå tills den tid kom då dessa orättfärdiga och hädiska Änglar står till doms inför Tronen. Detta Stora Sigill bestod av tre Portstenar huggna av Herrens Svärd. Dessa Portstenar rörde sig ungefär som en exakt, men oförklarlig trio av sammankopplade tumlare, som tillsammans materiellt separerade underjorden och Väktarnas Stora Avgrund från Människans högre regioner – och Himlen.

Och även när Människans söner och döttrar kastar skulden på Människans söner och döttrar Gud, Herren avfärdade inte människans synder och hennes nära umgänge med änglarna.

För Hans överträdelse—Hans otukt med legionerna av Tiohäfdarnas och Hans

avsiktlig del i att hemlighålla sådana onda gärningar – Herren satte fyra bestående straffets sigill i huvud, hjärta, kropp och ögon. I Hans huvud placerade Han kunskapens straff, så att Han blev vis nog att förstå skammen över Sin dåraktiga natur. I sitt hjärta placerade Han reflektioner av oro, så att Hans själ vred sig och led över varje frestelse som ställdes inför honom. I Hans kropp placerade Han bördorna och smärtorna av födelse och död, så att Han levde bara en kort tid innan Han överlämnade sitt kött åt jordens stoft. I Hans ögon placerade Han världens ljus, så att de blir blinda för Guds och Hans himmelska änglars ansikte. Och även när Människan föll på knä, i både skam och bön, skapade Gud honom i denna avbild.

Det var enbart av nåd som Herrens vrede inte förtärde människan lika fullständigt som den gjorde med de förrådiska väktarna; emellertid tillät Gud människan den tid i sina dagar att ärva samma fördömliga öde, om han så önskade. I sitt förkortade liv av utlovad återlösning var himlen inte längre en given gåva, utan ett paradiset vunnet genom hans förlåtelse från synd. Och genom varje handling, avsikt eller andetag av sitt ord skulle han ensam tjäna som herre över sitt öde. Han skulle göra sitt eget val: antingen tillbringa sin evighet i himmelriket, ordningen och frälsningen, eller omfamna Tartaros, kaos och fördömelse. Som bevis på att Gud ofta agerade på omätliga och mystifierande sätt, separerade han inte helt människan från ängeln – kanske övervägde hans tidigare vrede inte hans oavbrutna kärlek till sina egna söner och döttrar och människans söner och döttrar. Han tillät var och en fortsatt sällskap med den andre, om än bara i sinne och ande.

Människan fortsatte att resa gudomliga tempel till ära för dessa fallna änglar och åkallade regelbundet deras andar för råd, offergåvor och hjälp. Och även om dessa landsförvisade änglar förvisades till den vidsträckta underjorden Tartaros och Hades, för evigt bittra mot Gud och hans himmelska änglar, framträdde de ofta inför människan i sin forna och välbekanta skönhets skepnad och upplyste henne om skapelsens många nakna sanningar – om astrologi, eld, metaller, moln, förtrollningar, stenar, djur, floder och hav, och till och med hemligheter som en gång noga bevakades av himlen.

Emellertid uthärdade en fallen Väktare i synnerhet, bitter över Sin förlorade skönhet och tidigare friheter av utsvävningar och dekadens, en tidsålder av djupaste mörker och absolut avskildhet; hon gömde Sin fulhet i Tartaros yttersta gränser och begravde Sig själv i de mest ödemarker där den knotiga jorden växte strikt som lundar av svarta och förvridna former, och där dess vatten kokade som pölar av lera och andande lera. Under eonerna av Hennes självbestämda exil hade till och med Hades ivrigaste Änglar glömt de en gång ökända namnen Heylel och Morningstjärna. I Lucifaels utvalda

I förfallets isolering bleknade hon och hennes hjärta blev alltmer indignerat över människans svek. Och under sådana böljande dyn av förbittring svällde hennes oupphörliga dysterhet till en outsläcklig besatthet av att fördärva människans innersta väsen, så att hon kunde överge Gud och himlen och så småningom dela samma förbannade öde som hennes. I mörkret av sina eviga gränser förföll hon till Djävulen själv, och denna fördärvade och fallna *Ljusängel* blev en hemsökande och glupsk *Incubusdrottning* – en sinnlig och ständigt kringstrykande ande som stal henne genom dödlighas heliga drömmar, medan hon livnärde sig på deras själar.

Efter den stora syndafloden, med änglars kött och kroppsliga former summariskt förvisade från jordens yta, överlevde endast generationer av människor som enda och dödliga väktare över djuren, fåglarna och fälten. Årstiderna snurrade som rastlösaflugor – berg och dalar höjdes och föll; och floder vällde fram och tillbaka under århundradena i Hans ständigt växande värld, tills – en stilla morgon, medan Han odlade Sina trädgårdar, råkade Människan på ett begravt sigill i hjärtat av Asien. Han ansåg den tungt inskrivna formationen vara av gudomligt ursprung, rensade bort Tidens skorpa och helgade den, och byggde ett tempel ovanpå den. I mer än ett halvt årtusende vördade Han den graverade artefakten, dyrkade den öppet som en guldkalv och vaktade den i hemlighet med samma nervösa uppmärksamhet som en tjuv skulle kunna vakta stulet byte. Han formade Sitt liv kring det – tills den ödesdigra dag då Människan hade blivit både klok nog att öppna porten och tillräckligt dum för att våga sig på en sådan avrättning.

Reims, Frankrike ~ Château de Blasi ~ april 1348

"Du är inte en pojke; du är en ung man. Sluta nu leka med det där och titta upp!" Slutligen tog Blasi bort en liten vit häst från pojkens flitiga fingrar och stoppade ner porslinsfiguren i sin egen ficka innan han sporrade pojken mot en hög trägrind.

"Dra upp den nu. Hon ska inte göra dig illa för det."

"Det ska komma ut, eller hur?" frågade pojken nervöst.

"Hon kommer – bara för att få veta sin plats. Ta nu ansvar för dig själv." Blasi knackade sin käpp mot pojkens bakdel och manade honom framåt.

"Men jag kan inte." stönade pojken och klev precis utanför käppens räckhåll.

Blasi fnös. "Och vad håller dig borta?"

"Den ska flyga ut genom porten, farbror Francois! Jag vet. Den ska!"

Blasi suckade. Han svingade käppen framför sig, stack i marken med den och kupade sedan båda händerna ovanpå det förgyllda handtaget. Han lutade sig fram och kikade in i det ostadiga barnets ögon. En mild bris blåste genom stallet och viftade med Blasis överdimensionerade skjorta.

som en rullande gardin. Hans lösa byxor hängde lågt på höfterna och var korta vid knäna för att blotta mumieliknande bandage som lindades hårt runt hans lår medan de spiralerade helt ner till hans fötter. Slumpmässiga fläckar prickade på omslagen – karmosinröda fläckar där envisa sår sipprade fram. Blasi kisade med blicken och formulerade sina ord. "Just nu vill jag att du ska berätta för mig hur du känner, Michael."

Pojken sänkte blicken och drog sig tillbaka. "Rädd", erkände han.

"Och hur tror du att hon känner sig?"

"Kanske arg", föreslog pojken. "Hon är elak, den elakaste varelsen i hela världen!"

"Struntprat", fräste kardinalen. "Hon låtsas bara vara elak. I själva verket är hon instängd och rädd. Det är enda sättet hon vet hur hon ska uttrycka sin rädsla – genom att låtsas vara skrämmande."

Pojken höjde huvudet, höjde pannan och en ny glimt i ögat. "Rädd? För? mig?"

"Ja, självklart är hon det! Men om du fortfarande är lika rädd för henne som hon är, hur ska du då kunna göra det?"

"Vill du förvänta dig att bestiga henne?" Pojken vände sig om och studerade de skadade och gropiga plankorna i spiltans dörr och undrade över den tysta och tålmodiga kraft som väntade på att bli frigjord. Blasi fortsatte. "Du måste visa henne att du är orädd. Först då ska hon bli orädd för dig." Blasi pekade sin käpp mot pojken. "Michael, du måste ta första steget. Ta hand om henne och få henne att känna sig som en del av dig – oskiljaktig som en häst från sin ryttare. Först då ska hon lära känna sin plats. Samlar du mig?"

Michael sänkte axlarna och klagade: "Men tänk om den trampar på mig för att den är rädd?"

"Inget sådant ska hända", murrade Blasi. "Kom!" Han haltade mot ståndet.

Pojken stod stadigt och protesterade: "Men farbror Francois!"

"Men ingenting! Kom nu!" Pojken lydde, surmulande, medan Blasi predikade. "Du sa ju till mig en gång ville du rida som vinden, eller hur? Nå, det här är en speciell häst – en stark ande. Och du vill rida den som din far skulle kunna, ja – som en riddare? Och rida mot engelsmännen?"

"Ändå, inte på den där hästen! Mamma sa att något är fel med den – att den har en vildt och ondskefullt öga."

Blasi snurrade runt på klacken. "Ond? Michael, det är inget fel på henne. Din mor är bara överkänslig i sådana saker som mödrar vill vara. Kom." Han fortsatte mot baksidan av stallet och närmade sig en vidsträckt hög med löst hö som låg upplagd på jordgolvet. Pojken följde honom med en sporadisk tvekan. "Dessutom är det inget så fruktansvärt fel på henne att en tämjelse av hennes ande inte kan läka. Hon kommer att tjäna dig väl – om du bemästrar hennes för närvarande okontrollerade ångest. Ni två måste först lära känna varandra." Blasi stannade framför det sista spiltan och knackade med sin käpp.

mot haspen på den trasiga staldörren. ”Släpp nu grinden och led henne ut som vilken god riddare som helst skulle leda en värdig häst.”

Michael smög sig fram, öppnade haspen och drog sig hastigt tillbaka bredvid sin farbror. Dörren knarrade upp och vidgades gradvis för att avslöja ansiktet av ett enormt svart sto med högt huvud, böjda öron och ögon lika vita som pojkens. Odjuret blåste och stampade medan det cirklade inne i stallet. Det kratade en hov över dammet och kastade sig fram.

”Nä!” Blasi blockerade dess flykt och viftade med käppen högt. ”Lugnt! Lugnt!” Stoet gnäggade och skakade på huvudet i upprördhet medan det drog sig längre in i boxen.

Kardinalen log, hans stränga blick storrade in i hästens öga, som verkade vara hypnotiserad av den gamle mannens blick. ”Ja, det ska du”, viskade han till den medan han sänkte sin käpp. Plötsligt var tonfallet i hans röst nästan barnsligt och kusligt på samma gång.

”Ser du? Du måste först låta henne veta att du är hennes herre.” Hans ansiktsuttryck var ett flin.

”Hon är en exceptionell sådan – precis som vinden.” En stund förflöt innan prästen harklade sig och samlade sig. ”Nu, Michael, vill jag att du—” Han drog blicken från hästen och upptäckte att Michael stod ett avsevärt stycke ifrån honom och kramade om en stallstolpe, medan han stirrade vilt bortom den. Blasi vände sig om.

”Michael! Kom tillbaka bredvid mig nu! Hon ska inte – Uff!” Blasi flög av benen och föll huvudstupa ner i en höstack medan hästen rusade förbi honom. Fri från sina begränsningar dundrade besten ut ur stallen och galopperade ut på landsbygden. Blasi stönade och låg stilla, med sin lösa skjorta nu draperad över huvudet.

Han kunde bara höra ett gällt skratt när Michael lyckades säga: ”Jag sa ju det, farbror Francois! Det händer alltid så när man öppnar grinden!”

”Nog, Michael!” Förbluffad men oskadd satte sig Blasi upprätt och drog av sig skjortan över huvudet. Han skällde på Michael medan han rättade på sig och drog halm ur sin hår. ”Om du inte hade rymt hade det kanske inte hänt.” Han tittade sig omkring. ”Var är min käpp?”

Pojken sprang fnissande fram till honom. Han drog upp käppen ur höstacken och gav den till Blasi. Med en snabb gest mot stallstolpen erbjöd han en barnslig logik. ”Du borde ha gömt dig bakom timret, farbror Francois.”

”Nej, Michael. Om jag inte hade stirrat på dig och därför varit tvungen att vända ryggen till henne—” Blasi lutade sin käpp bredvid sig och lutade sig fram, med ett stönande medan han försökte resa sig. Sedan suckade han och sjönk tillbaka ner i höet. ”Gå och hämta din mamma, min son.”

Istället fnissade pojken och dök ner i höet bredvid Blasi. ”Jag vet varför hon alltid är arg.”

Blasi spetsade bara läpparna och stirrade på stalltaket. Pojken kröp genom höet som en smygande tiger, närmade sig Blasis öra innan han slängde sig ner och viskade en hemlighet genom kupade händer. ”För hon har Djävulen i sig!”

Blasi kisade och tittade på Michael. ”Tala inte; säg inte mer!”

Pojken lutade huvudet. "Varför?"

"Djävulen skadar bara människor – inte djur."

Michael rullade undan och grävde ut ett hål i höet för att avslöja det jordiga golvet i stall. Han stack in ansiktet i hålan och talade, hans ord dämpades inuti håligheten medan han frågade Blasi. "Om jag var ett djur, kunde djävulen då inte skada mig?"

"Du är inte ett djur. Du är en pojke. Och Djävulen sätter in föreställningar i pojkars huvuden om att de skulle kunna vara djur."

Michael sträckte sig djupare ner i hålet och skrapade i smutsen innan han drog fram en näve damm ur urhålet. Han kastade den över axeln, klappade dammet från handflatorna och luktade på fingrarna. "Jag vet var djävulen är, farbror Francois."

Pojken pekade in i urhålet som han hade gjort. "Han är där nere – på platsen som jag inte kan säga."

"Säg inte ordet", svarade Blasi medan han sänkte sig djupare ner i höet, stack händerna bakom huvudet och låste fingrarna ihop medan han fortsatte att stirra i taket. Längd, tillade han, "Ja. Och han sitter fängslad där nere eftersom Gud straffade honom för att han var ond. Precis som du blir straffad när du betar dig illa, så blev Djävulen straffad för att han sprider ondska bland människor."

Pojken funderade över Blasis ganska enkla analogi innan han frågade honom. "Men farbror Francois, om *pah- pestinensen* är ond, hur kom djävulen då ut för att göra den hända? Och varför låter Gud honom?"

Blasi fnissade. Det kallas *pest-ih-lence*, Michael – Pest. Och djävulen kan inte komma ut ur hans fångenskap."

"Hur fick han det att hända då?"

"Vi ska prata om det när du blir äldre, när du vet tillräckligt för att diskutera sådana saker."

Pojken hasade sig bredvid honom. "Men jag är äldre, farbror Francois! Du kan berätta det för mig."

Blasi satte sig upp och klappade pojken på armen. "För nu, vet att du måste älska Gud av hela ditt hjärta. Du älskar Gud, eller hur?"

"Jag älskar Gud; och jag hatar Djävulen!" sade Mikael. "Och jag vet att Gud gör goda saker och Djävulen gör onda saker, att Gud är god och Djävulen är ond. Du förstår, jag är större nu!"

"Ja, du växer verkligen – Gud är god, och *djävulen* är ond. Så gör bara gott." Blasi gnuggade Michaels huvud och log. "Din pappa skulle vara stolt över dig."

Pojken kröp fram på knä, plockade ett långt sugrör från höstacken och snurrade det mellan fingrarna. "Farbror Francois, kan du lära mig att be?"

Kardinalen tittade skeptiskt på honom. "Du vet redan hur man ber."

"Nej, jag menar, som när du ber – riktigt intensivt – med de där andra orden som jag inte förstår? Kan du lära mig?"

Blasi skrattade åt Michaels naiva hänvisning till latinsk bön. "Ja, det skulle jag kunna. Vill du bli riddare och präst?"

"Om jag bad med de där andra orden, då skulle Gud verkligen döda Djävulen." Blasi såg en glimt i barnets ständigt vidgade ögon när han fortsatte. "Eller kanske du kan be Gud att döda honom, för du kan redan orden! Skulle du kunna be om att det ska hända?"

Blasi skakade på huvudet och spände hakan. "Bön fungerar inte så, Michael." Kanske när du blir äldre—"

Pojken kastade ner sugröret och petade i fingrarna. Blasi vände sin uppmärksamhet mot benen och klappade på blodfläckarna på bandagen. Blasi kände pojken dra i skjortärmen.

"Farbror Francois?"

"Ja?"

"Varför lät Gud djävulen döda min far och farbror Jacques och alla andra?"

"Det var en strid, Michael, män som dödade män. Ändå kan jag berätta en hemlighet för dig, om du vill höra den", erbjöd han.

"Säg mig! Vad är det?"

Blasi lade handen på pojkens axel. "Jag bad för din far och farbror Jacques – och jag använde de *andra* orden. Och vet du vad Gud sa till mig?"

"Vad?"

"Han berättade för mig att de är i himlen nu. Din pappa ler ner mot dig just nu – han väntar på att du ska vara med honom när din dyrbara tid kommer."

"Menar du när jag dör?"

Blasi suckade. "Ja – då."

Michael fnös och lutade sig bort. "Men jag vill inte dö. De lägger dig i jorden med insekterna och sedan faller dina ben av. Jag grävde upp en fågel som jag hade begravt en gång, och allt som återstod var dess ben, inte fjädrar eller kött."

Kardinalen skakade på huvudet. "Ändå skall våra själar inte vara i marken, Michael. Vår kropp dör – våra själar går vidare till himlen. Så du förstår, vi dör aldrig på riktigt. Det verkar bara så för att vi är kött såväl som vår odödliga själ, och ofta kan vi inte se förbi köttet, som har ett starkt grepp om oss.

"Men farbror Francois, hur vet vi att vår själ är verklig om vi inte kan se den?"

"Vi behöver inte se det, Michael. Gud har redan sagt det till oss. Han älskar oss och vill att vi ska vara med Honom."

Pojken tystnade en stund som om han funderade. "Ska du lära mig de andra orden så att jag kan tala med Gud?"

"Du talar till Gud varje gång du ber. Du behöver inte de andra orden."

Pojken skakade på huvudet och svarade bestämt: "Men det gör jag, så att Han talar till mig som Han talar till dig! Han talar aldrig till mig – men sedan somnar jag alltid."

Blasi skrockade och knackade pojken på bröstet. "Han talar till dig i ditt hjärta. Du måste lyssna på Honom inifrån."

Michael höll handen mot bröstet för att känna sitt hjärtas slag. Sedan tittade han upp och inspekterade stallets tak. Till slut släppte han handen, tittade på hålet i höstacken och vände sig tillbaka till Blasi. "Farbror Francois, kan djävulen skada oss om vi är i himlen?"

Blasi fnissade. "Självklart inte!"

"Då vill jag komma till himlen och träffa pappa och farbror Jacques igen. Får jag det?"

Blasi gnuggade pojkens huvud och log. "Vill du komma till himlen?"

Pojken log och sprang upp med nävar hö, med utsträckta armar. "Jag ska bli en ängel och ha vingar så att jag kan flyga riktigt, riktigt fort så att djävulen inte kan fånga mig!" Han slet sig loss från höstacken och snurrade runt stallstolpen och låtsades flyga. Medan han strödde halm bakom sig. "Så här, farbror Francois! Ser du hur snabb jag är?"

Han sprang runt, runt och fick ett yrselanfall. Efter några ögonblick vinglade Michael till och föll till marken. Med en berusad blick och ett flin frågade han: "Jag flög fort, eller hur? Som vinden?"

"Det var du verkligen, Michael", försäkrade Blasi honom. "Lika snabb som vinden och mer därtill. Gå och hämta din mamma åt mig nu."

I stället lät pojken sin uppmärksamhet falla på stallgolvet och krattade ihop damm i en hög. Han stirrade på högen av jord och hans leende försvann. Han stod sedan klumpigt och frågade Blasi: "Kommer Gud att låta engelsmännen komma till himlen?" Blasi sökte i jorden efter de rätta orden och Michael fortsatte: "För om engelsmännen kommer dit, då kommer jag att komma dit." att kasta ut dem – de dödade min far och farbror Jacques och därför får de inte vara med oss." Han sparkade dammhögen över stallgolvet. Blasi urskiljde i pojkens ord samma orubbliga ilska som han ofta hörde inifrån sitt eget oroliga hjärta. Pojken stampade i marken där dammhögen senast stod. "Och sedan Djävulen kommer att trampa på dem som en insekt – tills deras ben faller av!"

"Michael! Nu får det vara nog!" fräste Blasi. "Gud ska inte höra de orden!" Barnet tittade på Blasi som om det plötsligt skulle få veta var han befann sig. Blasi tyckte att Michaels ögon var tårfyllda och Kardinalen sänkte hakan med en suck medan han funderade över det ondskefulla hatet i sitt eget bröst. Blasi ropade efter barnet. "Kom." Pojken dök ner i Blasis armar. De kramade varandra i tystnad och delade en tyst och dröjande smärta som inget ord, bön eller löftet tillräckligt kunde uttrycka eller lindra.

Slutligen talade Blasi i ett försök att trösta pojken. "Du har fortfarande din mamma och mig. Och du ska föra Blasi-namnet vidare och trösta din mamma med många barn som är lika underbara som du själv. Och ja, jag ska lära dig de andra orden, om du så gärna vill lära dig dem."

"Jag älskar dig, farbror Francois", muttrade Michael med dämpad röst i Blasis nacke.

"Precis som jag gör med dig", svarade Blasi och strök Michael över huvudet. "Du är sonen som jag aldrig ska ha." Han suckade, knuffade försiktigt pojken ifrån sig och stoppade en liten porslinshäst i handen. "Var nu en duktig pojke och hämta din mamma åt mig. Dagen är sen." Pojken snörvlade, rättade till sig och log. "Ja, farbror Francois." Sedan torkade Michael sig om näsan i ärmen och sprang ut ur stallet. Blasi föll baklänges i höet och stönade medan han gnuggade sig i ansiktet.

Kardinalen kikade mot stallens ingång och lyssnade till ljudet av lätt och hastigt närmande steg. Han satte sig upprätt när en mager medelålders kvinna rusade in i inhägnaden – *Alsae de Blasi*, änka efter *Renée de Blasi*.

"Francois!" ropade hon och genomsökte stallet medan hon torkade händerna på sitt förkläde.

"Här", muttrade Blasi och vinkade.

Hon rusade fram. "Barmhärtige Gud, vad händer här? Är du skadad?"

"Endast de fallna", sa Blasi och sträckte ut handen. "Och om ni får tillåta mig den värdighet av stående—"

Hon drog honom upp på fötter medan hon klagade: "Du ser vad som har hänt! Du kan inte gå omkring. Se upp för dina bandage! De är smutsiga och såren blöder nu igen – ännu mer än förut." Blasi log bara och stödde sig på sin käpp. Han ansåg *Alsae* vara attraktiv, men särskilt vacker när han blev väckt av ilska.

"Du borde komma upp! Varför är du här inne?" frågade *Alsae* honom. "Och Michael var också här inne?"

Blasi svarade med en nick i riktning mot den öppna stallgrinden. "Hon har rymt – igen."

Alsae tittade på det tomma spilet med dörren på glänt och skakade avsmakande på huvudet. "Bättre för oss om hon var för alltid förlorad. Jag antar att hon till slut trampade ner dig. Säg mig, med vänlig min – varför håller du henne kvar här? Om du säger för Michael, så vill jag inte ha den!" Hon pekade med ett finger mot spilet. "Jag vill inte ha Michael i närheten av den där – den där *saken!* Den är olik alla andra."

"I sanning är den mycket överlägsen", försvarade Blasi hästen.

"Jaha?" Hon lutade huvudet. "Varför var smeden då så ivrig att byta den här mot den andra? Han har bytt hästar hela sitt liv, säger jag dig. Varför kan en man som känner dessa djur så väl, som är så erfaren i sitt yrke, vara så ivrig att svindla sig själv?"

Blasi suckade. "Som jag sa till dig, Alsae, var det något fel på dess höft – den var inte ens lämpad att dra en vagn någon längre sträcka. Kanske hade smeden en annan potentiell köpare till den andra hästen, någon som ville betala generöst – man kan spekulera i oändlighet."

Alsae skrattade sarkastiskt. "Spekulera?" fnissade hon till igen innan hon återfick fattningen, lutade händerna i höfterna och vände ryggen till för att betrakta solnedgången.

"Förresten, jag skulle vilja informera er om att jag idag, när jag kom tillbaka från bageriet, hade förmånen att tala med en ganska framstående präst från Avignon. Han uppförde sig anständigt – till och med vänligt – och var väl bekant med händelserna inne i påvepalatset." Blasi stelnade till i sin käpp. Han spände hakan och tittade sig omkring i stallen.

"Han känner till och med dig", tillade hon.

Innan hon vände sig helt om grep Blasi tag i hennes arm. "Vem är den här prästmannen och vad sa du till honom?"

"Du gör mig illa! Slå loss din hand!" Alsae drog armen ifrån honom och rättade till sin blus.

"Förlåt mig", svarade Blasi. "Jag ville bara—"

Alsae fnös och vände sig bort från honom. Hon korsade armarna och tittade på den begynnande skymningen, som kastade ett ovanligt starkt sken över landet denna dag, som om himlen nu rörde sig med en hastig gryning. "Vi talade bara några få ord", sa hon.

medgav innan hon vände sig om och granskade honom. Hennes blick landade på hans bandagerade ben. "Men jag frågade honom om branden i palatsköket och han kunde inte minnas ett sådant ögonblick som du beskrev." Hon granskade hans blick. Blasi knep ihop läpparna och himlade med ögonen. "Och om jag säger att jag inte minns att jag bränns, kommer det då att få mina skador att försvinna? Ja, Alsae, en mans tvivel eller brist på bekräftelse innebär inte en annan mans skuld."

"Du är kardinalen", sa Alsae kallt. "Du borde veta bättre om sådana implikationer i Guds ögon, eller hur?"

Blasi gav henne en sträng blick. "Det borde jag verkligen. Och jag sa ju att jag inte vill att du pratar om var jag befinner mig förrän jag återhämtat mig."

Alsae log och ryckte på axlarna. "Och det har jag inte, som du bad om."

"Utmärkt", sa Blasi torrt. "Ska vi gå härifrån?" Han haltade mot stabil ingång, men Alsae stoppade honom i armen efter bara några steg.

"Francois, det finns något som jag måste veta bortom allt tvivel."

"Vad är det?"

"Som både en Guds man – till och med en kardinal – och den enda levande farbrodern till min son, borde jag förvänta mig att du berättar sanningen för mig."

Blasi suckade, lutade sig mot sin käpp och tittade på de slitna fläckarna i hennes skor.

innan han vände sig till hennes ögon. "Vad är det?"

"Var sa du nu att du fick tag på den här andra hästen?" sa hon, med skarpare röst .

"Jag sa ju det – från palatsstallen. Måste vi fundera över samma fråga för vår tid på jorden?"

Alsae stelnade till och nickade bestämt. "Vi måste." Hon tittade bort innan hon höll ihop händerna, böjde axlarna och stirrade honom i ögonen. Hon tvingade fram ett leende. "Jag pratade med smeden för flera dagar sedan och han skrattade åt mig. Han sa att det inte var något fel på hästens höft, och han sa likaså till mig: 'Det var ingen vanlig häst, eftersom den hade obestridliga märken – de som tillhörde Hans Majestäts kungliga garde. Jag frågar dig nu, Francois: hur kan det vara möjligt?"

"Kungliga gardet?" frågade Blasi misstroget. "Jag säkrade hästen från påvliga stall."

"Det var den Heliga stolens egendom." Deras ögon möttes sedan och en blick brann mellan Blasi och Alsae, som om de försökte se igenom den andre. Alsae var den första att titta bort.

"Jag förstod att smeden kanske hade fel", sa hon. "Ändå berättade han för mig hur han befallde hästen att dra sig tillbaka på plats, att anfalla och flankera, och att falla på sidan och ligga stilla som om den vore död. Hur annars kan en häst lyda sådana order om den inte är tränad för strid? Och varför skulle en häst från den Heliga stolen kunna vara lika erfaren?"

Blasi ryckte på axlarna. "Det är möjligt att den här ursprungligen kom från stridsstocken innan den föll i biskopens händer. Vi kan komma att överväga saken för alltid utan beslut."

"Kanske", svarade Alsae, inte alls övertygad.

När de lämnade stallen tittade Alsae ner längs den avlägsna skogsgränsen. "Mycket väl. Vi söker din häst i gryningen. Den kommer inte att vandra långt." Hon vaggade Blasis fria arm och hjälpte honom mot huset.

"Det är en bra häst", kommenterade Blasi. "Ge henne tillräckligt med tid att komma till sig."

"Har din aptit återvänt?" frågade Alsae, nu till synes trött på ämnet.

"Jag är utsvulten", erkände Blasi.

"Det är vad jag vill höra. Din tallrik ska bräddas över och din bägare flöda över, och det finns till och med färskt bröd. Du borde vila efter middagen. Vi måste byta bandage och göra dig till en hederlig kardinal igen." Hon klappade hans hand och fnissade. "Kanske kan du bli påven själv. Och hur ska då Mikael tilltala dig?" frågade hon och fnissade. "Som: hans farbror helighet?" Blasi log svagt och skakade på huvudet.

De gick långsamt mot slottet, och i den efterföljande tystnaden hörde de det oupphörliga ylandet från en avlägsen hund. Bortom dem sänkte sig skymningen över landskapet, och genom

De tunna, svepande molnen, bara de ljusaste stjärnorna syntes. Resten spolades bort av en grå fläck som täckte himlen. Ylandet fortsatte, det spöklika ropet och det olycksbådande stönandet, vilket antydde att något allvarligt var fel, att kanske något stort och fruktansvärt tornade upp sig över horisonten och rörde sig stadigt framåt likt vingar i vinden.

~*~

Även när Blasi avskilde sig i staden Reims, kunde det avlägsna Gardiens-klostret ha framstått som ett övergivet slagfält för gåtfull massaker, dess landskap översållat av styckade och blandade kvarlevor av soldater, munkar, väpnare och hästar. Sedan den fruktansvärda kvällen, då Blasi lyckades öppna den andra portstenen, har hundratals män legat sönderrivna och kastade, deras trasiga delar placerade där klosterkyrkans flygande statyer senast släppte lös dem. De spridda resterna låg så grundligt utsatt för elementen hade vinden för länge sedan förlorat sin stank och visslade bara genom blekta ben, trasiga kläder och tofsar av envist hår. Klostrets sluttning var nu en inverterad kyrkogård uppe på sidan och en flagrant förolämpning mot hela mänskligheten.

Kapten Bournes lerhöggar hade för länge sedan eroderat från katedralens yttre sprickor , vilket möjliggjorde tillräcklig ventilation för den frätande styggelse han hade försökt hålla tillbaka. Inuti kyrkan och under dess altare fortsatte stönen och ropen från den virvlande kolonnen, oförminskad av en sex ton tung slutsten som andades ut en dödsplym. Dimman var en nattlig återkommande dimma, som betedde sig mer som en förutsägbar och eterisk nattlig organism snarare än ett skingrande kvällsdis. I skymningen smög den sig ut ur katedralen och vecklade ut sig över sluttningen som en böljande matta av mörker, så intensivt svart att den svalde all glans och skimmer av ljus från varje yta av vatten och sten. Dimman drog sig sönder över marken till gryningen, då den alltid övergav en bränd jord. Alltid drog sig den dödliga ridån tillbaka uppför klostrets sluttning och drog sig tillbaka in i katedralen för att vänta på den följande skymningen. Dimman var knappt igenkännbar som något annat än nattens vändning, men likt en ihållande pest täckte den ytterligare mark för varje kväll som gick och kvävde stadigt den franska landsbygden. I dess kölvatten brunades ogräs och buskage och hela träd föll nakna, dammar och bäckar grodde, och allt levande – från människor till hundar, råttor till loppor – överlämnade sin mage till den oupphöriga närvaron. Sammantaget verkade den brinnande ångan fungera som en djävulsk försvarslinje och erbjöd en ständigt växande vallgrav av döden för att skydda den öppnade Portstenen.

Ändå väntade mer än en dimma för alla vilsegångna resenärer. När klostrets

Den västra horisonten kvävde dagsljusets sista strålar och katedralens frätande krök rullade över skogsmarken, de övre delarna av katedralens tak vaknade till liv med ett crescendo av kaos som utbröt mot himlen likt en kakofoni av kråkor. En virvlande kolonn av granitstatyer spiralerade mot stjärnorna, och denna luftiga styggelse samlades in i många vandrande flockar som genomsökte landsbygden som flockar av bevingade demoner på jakten och förtärde alla levande varelser de fann. Liksom den ödesdigra dimman täckte de ny mark för varje kväll, flög allt närmare bebodda byar och utgjorde ett växande hot mot de närliggande städerna *Murat*, *Vic-sur-Cere* och *Saint-Flour*.

Dessa luftvarelser var inte sanna grotesker, ty köttet hos de grotesker som var och en liknade hade dött för länge sedan av exponering för solljus. Statyerna var bara granitformer av deras levande avbild, nu bebodda av urdamoner: andar som hade undkommit den öppnade Portstenen – eteriska och kroppsliga demoner som inte alls liknade Eljos sanna natur. De steniga formerna var inget annat än besatta stenar och förkroppsligandet av demoner som kastades ner i helvetet under de första dagarna av dess skapelse. Eljo som en gång ägde dessa kroppar hade för länge sedan förvandlats till fasta av solen. Och bara demoner äger dem nu, och rör sig som en under månen medan de sprider skräck över en ständigt vidgande vidd av skuggiga länder.

Även om ett ökande antal bybor fick veta om den krypande frätande dimman och dess ökända flygande statyer, och hade möjlighet att fly från dessa växande monstrositeter, undkom få bybor helvetets allsmäktiga och dödligaste av dess planer. Den stora pesten var som en drake som steg upp ur Svarta havet, med tre utskjutande huvuden och tre namn: *Bubonia*, *Pneumonia* och *Septicemia*. Det trehövdade monstret red på den svarta råttan och skulle av fransmännen döpas till Digerdöden, och helvetet följde med det.

Det var sannerligen en djävulsk brygd. Även om sextiosex procent av Asien låg under den stinkande stank av död, var Lucifaels aptit på Människans själ bara halvsvetsad. Hon ville ha hela Honom med sig, för alltid fångslad. Så, år 1347, under de sista dagarna av oktober månad och under en stor skördemåne, stormade digerdöden ner Santa Godebertas trossar, ner skeppets bindlinor och mot alla Europas folk. På bara några dagar kvävde Lucifaels dödliga brygd den livliga hamnstaden Messina och blåste inåt landet som en giftig sjöbris.

Efter att ha översvämmat staden Messina, drog pesten ut 80 kilometer söderut mot staden Catania. Omedelbart upptäckte invånarna att en epidemi var på gång, och de spärrade av staden; men hur snabbt den spred sig kom detta motdrag för sent. Catania sprack som en mogen blåsa och gav otaliga skäppor svarta äpplen. under febriga armhålur. Och medan staden Catania dukade under för spridningen

Pest, så bleknade även staden Venedig, och spottade ut sexhundra lik per dag. När venetianska läkare exponerade sig för de växande sjuka, fick åtta av tio av dem giftäpplen som också dog. En elak häxa var Lucifael – totalt sett dog två tredjedelar av Venedigs invånare och deras lik förruttnade i solen.

Bubonia, lunginflammation och blodförgiftning härskade medan Lucifael fortsatte sin svarta äppelskörd. Hon stack ut sin tredelade högaffel och knuffade sina tre plågor längre norrut för att bestraffa Europas syd-centrala kustlinjer. De närliggande öarna Sardinien och Korsika imploderade med sin vidriga genialitet, och av de tolv handelsfartyg som seglade in i Messina bara för att beordras att lämna hamnen, lade en tredjedel så småningom till i hamnstaden Genua. Precis som i Messina upptäckte hamntjänstemännen i Genua plötsligt att fartygen bar Pesten och höll fartygen i schack med brinnande pilar innan de beordrade dem att segla ut ur hamnen. Den sjuka besättningen gick med på det och satte kurs mot hamnarna Marseille och Barcelona, men inte innan de hade drivit ut fler av sina sjuka råttor genom sina trossar och ner på genuesiska dockor. På bara några dagar var hela staden en illaluktande grav.

Och när en del av den upplösta flottan anlände till hamnstaden Marseille, tillät myndigheterna de smittade fartygen att stanna kvar, förutsatt att alla fartyg och last blev konfiskerad egendom. Infekterade sjömän och råttor strömmade in i staden, och på mindre än en månad slukade *Diabolus sjukdom* staden. För offer som bodde i de trånga utrymmena i fängelser och kloster förvandlades de muromgärdade strukturerna till förseglade kar av förruttnelse, medan dödssiffran inuti dem steg till åtta av tio – till och med till fullständig förintelse i vissa. Den en gång så livliga hamnstaden Marseille tystnade. Femton tusen män, kvinnor och barn förvandlades till aska och damm.

I början av 1348 smög de sista slitna resterna av digerdödens flotta in i Barcelonas hamnar. Precis som i Marseille konfiskerade hamntjänstemännen fartygen och tillät den besudlade besättningen att komma in i sin stad. Utan undantag föll varje kyrka i staden offer för den stadiga strömmar av hästdragna vagnar och deras höga laster av lik. Som de flesta stadens tjänstemän var redan uppslukade av sina egna svarta äpplen, den medborgerliga ordningen kapitulerade till det urtida kaoset. I ett mycket anmärkningsvärt fall samlades hundratals Barcelonabor, övertygade om att världen var i sin sista timme, på kyrkogårdarna och underhöll sig med makabra fester och berusade orgier för att markera sin dödsdag. Tillsammans syndade de, dog och ruttnade ovanpå gravarna tillhörande mer lyckligt lottade släktingar som hade undkommit den hemska pandemin genom att dö innan den kom. Utan ledigt utrymme på kyrkogårdarna och utan levande präster för att helga ytterligare helig mark för begravning, och faktiskt med få män villiga att begrava de smittade döda, började de som samlade in liken rulla sina vagnar till havet och lämna sina uppsvällda vagnar bland de otaliga kropparna

redan skvalpat mot strandlinjen. För varje timme som gick dumpades ytterligare mänskliga kvarlevor i havet; och stadens kvällsbrisar i inlandet blev så fullständigt fula att även en ytlig doft av nattluften oundvikligen framkallade ett akut illamående hos alla personer som ännu inte hade blivit sjuka av annan exponering. I alla riktningar, luften, marken och havet låg täckt av ett omätligt härsket förruttelse.

Pesten spred sig inåt landet från italienska hamnstäder och ödelade grundligt de större städerna Pisa, Rom och Neapel. Många av de lokala invånarna trodde att fruktansvärda bibliska profetior var orsaken – att Gud var arg på dem. Och de mer lärda av dem spekulerade i att en våldsam jordbävning var boven i dramat bakom den nuvarande pandemin, eftersom jordbävningen hade inträffat bara ett år tidigare och var en oförglömlig omvälvning som sträckte sig över hela den italienska halvön från Venedig till Neapel. I dess kölvatten, trodde de, hade giftiga ångor undkommit jorden och drivit över landen, bara för att absorberas av huden. Som ett resultat undvek många stadsbor mödosamma uppgifter som orsakade svettning eller någon öppning av porerna och huden, medan andra täckte sig med urin i ett försök att tätat ute de förmodat dödliga ångorna. De flesta av dem som inte flydde från städerna och samhällena stannade kvar i sina hem och undvek kontakt med de hundratals lik som fyllde gatorna. Och de som vågade ge sig ut gjorde det med huvudet helt inlindat och lämnade bara en tunn tygslits runt ögonen. De höll sina ansikten i buketter av blommor och kryddor ångorna av ruttnande kött och i ett fåfängt försök att avvärja den allestädes närvarande smitta som nu hängde över hela regionen.

Allt eftersom människor strömmade ut från förorenade kuststäder och den massiva inlandsmigrationen följde, spred sig pesten ännu djupare in i Europa. När monstrositeten nådde Milano agerade invånarna hastigt för att identifiera de smittade, begravde hela familjer i sina hem och satte dem i brand. Även om stadens tjänstemän omedelbart spärrade av staden, dukade även Milano under.

I Florens fann stadens tjänstemän få andra alternativ än att upprätthålla en förordning som tystade kyrkklockornas monotona ringande. De satte strikta gränser för antalet sörjande och tillät endast två besökare per begravning, vilket gav tillräckligt med rörlighet för kyrkogårdarnas många grävarbetare. Allt eftersom smittan spred sig och de döda översvämmade kyrkogårdarna, övergick staden till skyttegravsbegravning. Gravgravare staplade tre eller fler kroppar mellan spridda lager av jord.

Kanske var grävorna de som höll tiden bäst, de markerade sina scheman efter antalet de begravde. Medan flera arbetare täckte liken i diken, andra

grävde ut de ständigt förlängande ändarna av skyttegravarna. I veckor fortsatte Dödens parad likt en pålitlig klocka. Vagnslaster med tio och tjugo lik anlände till gravgravarna för varje timme som gick. Till slut stod de mest trafikerade vägarna i Florens som till synes oframkomliga spår av torkad lera som inte ledde någonstans annat än till *Dödens diken*.

Kort därefter föll Marseille samman, liksom Arles, och sedan Avignon, hemvist för påvepalatset och huvudstad för Heliga stolen. Med Avignons täta befolkning på fyrtioåtta tusen invånare bosatta innanför sina vallar föll staden snabbare än någon annan. Domedagspredikanter fyllde gatorna och ropade att alla skulle omvända sig. I sin perversa omfamning av ett till synes oundvikligt ont, gjorde många av dem religiösa anspråk på gathörn , vilka blev deras personliga predikstolar för att dela sina berättelser och profetior om mänsklighetens slut. De uppmanade de trängande massorna och samlade de sjuka för att bevittna sina dånande predikningar, och därmed var deras profetior självuppfyllande – de högljuddaste av dem odlade svarta äpplen och tystnade.

Inom den korta perioden på några månader och med en takt av fyrahundra dödsfall per dag överlämnade Avignon hälften av sin befolkning åt smutsen. Liksom domedagspredikanterna som ropade från gathörnen kände sig de flesta av stadens invånare säkra på att Guds vrede hade fallit över dem – att den stora pesten var ett gudomligt straff för deras babyloniska livsstil, för deras utsvävningar och synd. De bad, lovade och vä

Ändå steg dödssiffran. En desperat påve Clemens slungade sin välsignade olja och helgade hela Rhônefloden som helig mark, och därmed, med en massiv flod som nu tjänade som en bekväm och helig plats för begravning, körde Avignons dödgrävare pestoffer till mitten av Saint-Benezet-bron och kastade dem över sidan.

Lucifaels oheliga brygd slet igenom Heliga stolens hjärta, och nio kardinaler och hälften av Avignons präster rullades in i deras gravar. Ändå misslyckades pesten med att ta livet av deras utsedda Helige Fader på jorden, då påven Clemens flydde från påvepalatset under mörkrets täckmantel, skyddad av sin hemligt utsedda församling av vakter och läkare. De döende dignitärerna och den sjuka adeln, som klamrade sig fast vid palatset portarna och vädjade om Clemens påvliga avlösning och sista ritualer, hade ingen aning om att han hade övergivit staden flera dagar tidigare. Och när de upptäckte att han hade rymt fick de veta att han hade flyttat till den norra staden Valence, men i själva verket var Clemens isolerade sig i den mer avlägsna och avlägsna alpbyn Grenoble, bosatte sig mellan två ständigt brinnande eldstäder och inom en krets av utvalda läkare ledda av Guy de Chauliac. Förutom sin förmåga att hålla hemligheter inom påvedömet var han en skicklig

läkare och personlig favorit till Clemens – en mästertlig fransk läkare som rutinemässigt behandlade Clemens och flera av hans kardinaler. Med sina omedelbara behov tillgodosedda styrde Clemens Heliga stolen på distans via skriftlig korrespondens till kardinal Firmus, som stannade kvar i påvepalatset för att upprätthålla påvens mandat.

Våren kom ovanligt tidigt 1348 och inledde en kvava sommar och en våg av död. Paris dukade snabbt under för digerdöden, levererade över åttahundra kadaver om dagen och smutsade ner luften i nästan tio mil radiellt med en oavbruten stank. Liksom påven Clemens gömde sig kung Filip och anförtrorde sig åt endast ett fåtal av sina närmaste medarbetare om sin verkliga vistelseort. Kapten Bourne, som då var ansvarig för de nya leden av den kungliga garden, var en av dem. Liksom Guy deChauliac var högt betrodd inom det påvliga palatset och dess påvliga led, var även Bourne högt betrodd inom kung Filips monarkis palatsmurar .

Efter Paris nedgång och fall kollapsade likaledes de stora franska städerna Lyon, Bordeaux, Orleans och Reims, och med dem smulades kungligheter och ledarskapet sönder. Vasaller till kungen och hela generationer av adel låg i högar i gemensamma gravar, och deras utblottade tjänare lämnades att ruttna längs vägkanterna. Varken gränd eller flod låg rena på lik, och alla möjliga obemannade fartyg drev planlöst genom vattendragen. Särskilt efter kraftiga regn drev hundratals uppsvällda kroppar nerför floder och bäckar, kadaver så tätt sammanflätade att de bildade flytande köttöar. Liksom dödens glorie omgav vita ringar av skum de svarta högarna, och ovanpå många av dessa likflottar seglade vita långbenta fåglar, som knäppte med näbbarna åt det rikliga insekter som de härskna flottiljerna tillhandahöll. Döden använde många metoder för sin stadiga spridning.

Nära staden Bordeaux stod de smalt placerade pelarna på den välbesökta Duguate- bron som en liknot och samlade de vattendränkta kvarlevorna av människor, får, oxar och hästar mot dess grundpelare. Ögonen på de resenärer som vågade korsa bron sänktes, brända av ångorna från det kokande löddret nedanför. De flesta djur som närmade sig bron kämpade mot flodövergången, av rädsla för att sporras av våld, och många av djuren nådde inte bortre sidan av övergången innan de hoppade över murens uppströms sida, trasslade in sig i den jäsande röran nedanför och blev extra bränsle för dess skum. Vägar och floder, städer och städer, kungar och kungadömen – jorden höll på att dö. Av dess ruttnande och stigande ångor stank till och med de högsta himlarna.

Och Lucifael fnissade hela tiden åt allt hon hade åstadkommit.

[Slut på kapitel 11]

Detta litterära verk skapades

d uteslutande i hängivenhet till

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Må hans arv leva vidare inom oss alla —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~